

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו והבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 610

משכיל לדוד

פרשת אחרי מות-קדושים

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

עיקר התיקון על ידי החשבון נפש

"אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימתו" (ויקרא ט"ז א').

הנה כבר בפרשת שמיני האריכה וסיפרה התורה בדבר מיתת שני בני אהרן, ובודאי יש טעם נכבד לכך. מה גם ששמה של הפרשה הוא "אחרי מות", הרבה נושאים יש בפרשה זו שהיה אפשר לקרוא על שמם, ומדוע דווקא בשם "אחרי מות"?

נקדים ונאמר. דרשו חז"ל (בבא בתרא עח:): על הפסוק "על כן יאמרו המשלים אאו חשבון"; "יאמרו המשלים" - אלו המשלים ביצרם. "בואו חשבון" - בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצווה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה. "תבנה ותכונן" אם אתה עושה כן, תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא.

היינו, אסור לו לאדם לחיות בעולם בהפקרות מבלי חשבון נפש כי חייב הוא לבדוק בכל הקורות אותו מדוע כך נהג הקב"ה עימו ועל ידי חשבון הנפש ידע לכוון את מעשיו, לתקנם ולישרם. וגם כשעושה עימו הקב"ה רעה חלילה ומתנהג עימו במידת הדין יבדוק ויפשפש במעשיו מדוע כך עלה בגורלו, ובכך יזכה לתקן את מעשיו.

וכן אומרת הגמרא (ברכות ה.). "אמר רבא ואיתימא רב חסדא אם רואה אדם שייסורים באים עליו יפשפש במעשיו, שנאמר: נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה'. פשפש ולא מצא יתלה בביטול תורה שנאמר: אשרי הגבר אשר תיסרנו י-ה ומתורתך תלמדנו". וחלילה מלומר שייסורים הם דבר השכיח בעולם, ומקרה בעלמא הוא ובכך ישקט את מצפוננו, כי החושב כך יגדיל הקב"ה את סאת ייסוריו חלילה, עד שיתעורר לערוך חשבון נפש. לכן פרשה זו נקראת בשם "אחרי מות". מצווה אותנו הקב"ה כי אחרי גזירה קשה שכזו כמיתת בני אהרן חייב כל אדם פפשפש במעשיו ולחקור אותם ולחשוב חשבוננו של עולם מדוע כך עשה האלוקים וכל אחד חייב לומר בשלי הרעה הזאת. וכך נתקן את מעשיו ונחדל מעושי ידינו וזהו "אחרי מות" - כלומר לאחר שרואים איזו גזירה חלילה וחס, או פשוטו כמשמעו לאחר המיתה - יש לערוך חשבון נפש. אמנם הקב"ה ציווה (ויקרא י"ו) "וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'", אבל באופן פרטי על כל אחד ואחד לקחת את הענין אל ליבו ולבדוק במעשיו ולשפר אותם כדי שלא יקרה שוב כדבר הזה.

בבים באים אלי בשעת צרתם ושואלים ומבקשים "תיקון" למצבם הקשה, ותשובתי אליהם היא כי אין "תיקון" בעלמא מבלי לתקן את המעשים על ידי חזרה בתשובה והתקרבות אל ה' יתברך. התיקון האמיתי הוא בזה שיבדקו במעשיהם ויערכו חשבון נפש באלו עניינים רוחניים הם לקויים. וכשיבדקו, בוודאי ימצאו הרבה מאוד מה לתקן. ואם שיפרו את מעשיהם - הרי ישיב הקב"ה את חרון אפו

ועליהם, כי למעשה זוהי מטרת הייסורים הבאים על האדם להחזירו למוטב, ומשחזר בתשובה ושיפר מעשיו, הרי הייסורים בטלים ממנו כי אין ייסורים בלא חטא ואין מיתה בלא עוון. אשריו ואשרי חלקו של היודע לנצל רגעים חשובים אלו, ובשעה ששבים עליו ייסורים כלשהם, מיד עורך לעצמו חשבון נפש ובודק במעשיו, כי בזה זוכה לקנות את עולמו בשעה אחת. כי על ידי ההתבוננות במצבו לראות מדוע כך עלתה לו, בוודאי שזוכה לחזור בתשובה ומתקרב בכך קירבה גדולה אל ה' ואל תורתו, וזה שאמר רבינו הקדוש "יש קונה עולמו בשעה אחת". אך אם לא נתן את ליבו לכך והמשיך בדרכו כעוור באפילה ולא התעורר, הרי בכך הפסיד את מתנת ה' ששר שלח לו ייסורים כדי לעורר אותו מתרדמתו, אם כן הוא יכול להפסיד את עור למו בשעה אחת. נמצא שיכול האדם לנצל את הייסורים שבאו עליו כקרש קפיצה לעלייה רוחנית גבוהה מאוד, אך בתנאי שיעשה חשבון נפש בדבר.

ככורני, כי הרבה מאוד הפסדים נעשו לי בעקבות בניית מקווה טהרה שבפריז. התבוננתי וראיתי כי חרף השקעת ממון מרובה במקווה זה, כל יום הפסדיו מרובים מיום אמש. כאן מתפוצץ צינור ופה מתגלים סדקים בקירות המקווה וכו', ובאמת אין זה דבר של מה בכך. בדקתי ומצאתי כי כל כספי התרומות שבאו למען בניית המקווה באו מכסף שהיו בו חילולי שבת ולכן ברכה לא היתה בו. הוריתי מיד להחריבו עד ייסוד והקמנו אותו שוב בממון כשר וטהור ואז הכל בא על מקומו בשלום. כי כשאדם עורך חשבון נפש ובודק מדוע בא לו הצער הזה, הרי בוודאי שהקב"ה מסייע ועוזר לו למצוא מה והיכן עליו לתקן. וכשמתקנים את המעוות, הכל שב לאיתנו הראשון ככתחילה.

לכן גם במיתת בני אהרן מצווה אותנו הקב"ה לאמר - אם כואב לכם על מיתת בני אהרן ויש לכם צער על כך, הרי תפשפשו במעשיכם אחרי מותם, מדוע בא לכם הצער הזה ותיישרו אורחותיכם, ואז סר עוונכם וחסאתכם תכופר.

זהו הטעם שחז"ל מונים כמה וכמה טעמים למיתת בני אהרן. כל זאת כדי שבשעה שנעשה חשבון נפש, נדע היכן לפשפש ובמה לבדוק, כי על ידי שנדע מה היה חטאם של בני אהרן, באותם חטאים נבדוק את עצמנו האם אנחנו נקיים מחטאים אלו ובכך נתקן וניישר את דרכינו.

נקיים תמיד בנפשנו "נחפשה דרכינו ונחקרה" ועל ידי חשבון נפש זה יתקיים בנו המשך הפסוק "ונשובה עד ה'", כי רק בחשבון נפש בכל המוצאות אותנו בחיי היום יום זוכים להכיר את הקב"ה, להתקרב אליו ולשוב בתשובה שלמה ולהודות לו על כל החסדים אשר עושה עמנו.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

הילולא דצדיקא

- 1 - רבי יוסף מאיר מספינקא
- 2 - רבי שלמה אפרים לינטשץ, מח"ס "כלי יקר" יא - רבי נפתלי צבי מרופשיץ, מח"ס אילה
- 3 - רבי דוד חזקיה חדאד, מח"ס "קרן דוד" שלוחה
- 4 - רבי אביגדור קרא, בעל הקנה הגדול
- 5 - רבי מסעוד ב"ר יעקב אבוחצירא

פרשת אחרי מות-קדושים ו' אייר תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:41	18:57	18:58	הדלקת נרות
19:55	19:58	19:56	מוצאי שבת
20:34	20:41	20:42	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

משל ונמשל

הברכה המשולשת

בשמחה וצפיתי שתפרע את החוב לפני הזמן, כאשר עשית לאחרונה. כאשר לא באת, דנתי אותך לכף זכות, שהסכום כה גדול עד שלא היית יכול לפורעו לפני הזמן, אבל הייתי בטוח שתפרע אותו ביום הפירעון. כאשר חלף יום הפירעון ועברו עוד יום ויומים, ספקתי כפי ואמרתי: "אוי לי שנפלת ביד רמאי. ודאי כל הטובה שעשה לא הייתה אלא תחבולה ותרמיית, כדי לקנות את ליבי שאתן לו בסוף סחורה רבה באלף זהובים. ולאחר שרכש את אמונתי וקיבל את הסחורה - נעלם לבלי שוב. וכבר הצטערתי בליבי על הברכות שברכתיך בשתי הפעמים הראשונות. אבל עתה כשהבאת את הכסף בשלמותו, רואה אני שאתה איש נאמן ולחנים חשדתיך ולשווא הצטערתי והתחרטתי על ברכותי. לפיכך ברכתך עתה בברכה המשולשת. פעמים - על הפעמים הראשונות, ופעם השלישית על הפירעון הנוכחי!"

והנמשל: יש צדיק ויש חסיד. מהו ההבדל ביניהם? הצדיק כמוהו כפירעון הראשון שהיה בזמנו. אך הצדיק עושה את כל שהוא חייב לעשות, ולכאורה לא מגיע לו כלום, שהרי הוא מקבל מהקב"ה כל טוב; חיים ובריאות, נחת ופרנסה, וחייב הוא לפרוע את חובו. אלא שישנם רשעים, שעוברים על דברי תורה ואינם מקימים את חובותיהם כראוי, ולפיכך מתברכים הצדיקים שמקימים את המצוות כראוי, כפי שאותו מוכר ברך את הקונה שפרע את חובו בזמנו.

ויש חסיד שהוא עושה לפני משורת הדין, כמו הקונה בפעם השניה שפרע לפני זמנו. כמו שהגמרא מספרת שרבה בר בר חנה שכר פועלים שישאו בעבורו חבית יין, והם שברו אותה ברשלנות פושעת. תבע מהם את דמי החבית, ונטל מהם את גלימתם כערבון. באו לדין לפני רב. אמר לו רב: "החזר להם את הגלימות".

שאל: "וכי כך הוא הדין?"

אמר לו רב: "כן ככתוב (משלי ב, כ): 'למען תלך בדרך טובים', דהיינו לפני משורת הדין".

אמרו הפועלים: "אנו עניים ועבדנו כל היום ולבסוף נשברה החבית, ואין לנו כסף לקנות מזון".

אמר רב: "תן להם את שכר עבודתם".

תמה רבה בר בר חנה: "וכי כן הוא הדין, גם להפסיד את החבית ויינה וגם לשלם את שכר העבודה?"

אמר לו רב: "כן. כי כתוב שם 'וארחות צדיקים תשמור'. דהיינו לעשות סייג וגדר לארחות הצדיקים, ולהיכנס לפני ולפנים משורת הדין!"

אדם כזה קרוי חסיד.

ויש קדוש, והינו שכל מעשיו קודש לה', אף אם מעוררים הם תמיהה. כמו יעל אשת חבר הקיני, שיצאה מן האהל והזמינה אליה את סיסרא, וקידמה את פניו בספל חלב. דברים הנראים כיצאיה מגדרי הצניעות. אך האמת היא שכל כונתה היתה לשם שמים כדי שירדם, ואז מחצה את רקתו ביתד האוהל, וכך הושיעה את ישראל. ועליה נאמר: "מנשים באוהל תבורך". ודרשו חז"ל: "אלו האמהות", שהיו נודעות בצניעותן ובהסתגרותן באהליהן. ומעשה זה דומה למקרה השלישי, שהפרעון התאחר והיה מקום לחשוש שכל האמון והברכות היו בחינם, אך לבסוף התגלה שהכל היה לשם שמים והכל קודש לה', וחזרו כל הברכות למקומן בתוספת ברכה.

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם". (ויקרא יט. ב) עם ישראל, כידוע, כולם צדיקים. כולנו מכירים או משתמשים בתקשורת הבין אישית, בכינוי הכל כך מחמיא "צדיק". הציווי הא-להי, מבקש מאיתנו להיות דווקא "קדושים",

ואנו אכן משתדלים למלא את בקשה זו להיות קדושים וטהורים. אך קודם לכן, עלינו להבין היטב את ההבדל בין שני התארים הללו, בעזרת משלו הנפלא של רבינו יוסף חיים מבבל זיע"א.

מעשה באדם אחד שלקח סחורה מסוחר בהקפה לשלושים יום כנהוג. ביום הפרעון הגיע לשלם את חובו. אמר לו הסוחר: "חן חן ה' יגמלך טוב!"

שאל הקונה: "מדוע תברכני? הלא לא הענקתי לך את הכסף במתנה אלא פרעתי חוב, ולא מגיעה לי ברכה על כך!"

ענהו המוכר: "אמת. אבל אני מוכרתי בהקפה לאנשים רבים, ויש מהם שמאחרים לפרוע בחודש ובחודשיים, ואני הולך אליהם פעמיים ביום לתבוע את החוב, והם משתמטים באמתלאות שונות. אתה שפרעת לי בזמנך ולא הטרחתני - הריני מכיר לך טובה על כך ותשאות חן חן לך!"

לאחר כמה שבועות הגיע הקונה ולקח סחורה בכמות כפולה, בהקפה לשלושים יום. כעבור שבועיים הגיע שוב ופרע את חובו. השתומם המוכר ואמר: "חן חן לך ה' יגמלך כל טוב - אבל מדוע זה מהרת לפרוע דבר כזה טרם ארע לי!"

השיב הקונה: "משום שידעתי שתברכני!"

אמר לו המוכר: "הלא גם אם היית פורע בזמן היית זוכה לברכה?" ענה הקונה: "דוקא משום כך. שהרי למעשה לא מגיעה ברכה למי שפורע בזמן. אלא מה כיון שישנם אנשים פורעים את חובם בזמנו מעריכים את מי שעושה כדן וכהלכה. נמצא שאני מתברך בגלל קללתם של אחרים ואין רצוני בכך, לכן הבאתי את הכסף בתאריך מוקדם יותר ומגיעה לי ברכה בזכות מעשי שלי!"

לאחר כמה ימים הגיע הקונה וביקש סחורה באלף זהובים בהקפה לשלושים יום והמוכר שמח לתת לו את הסחורה המבוקשת. עברו שלושים יום שלווים ואחד יום שלווים ושנים יום והקונה איננו!

ביום השלושים ושלושה, הגיע הקונה ושילם את אלף הזהובים. אמר לו המוכר: "חן חן! ה' יגמלך טוב. ה' יגמלך הטוב!"

שאל הקונה: "מדוע בפעמים הקודמות ברכת אותי פעם אחת ועתה שלוש פעמים? אדרבה, הרי איחרתי בתשלום ולא היית צריך לברכני אפילו פעם אחת!"

אמר לו המוכר: "האמת אומר, מתבייש אני לגלות לך את טעם הדבר, והואיל ואתה חביב עלי אסביר לך ותבין.

ודאי יודע אתה שאיני נוהג לתת בהקפה סכום כסף כה גדול. לך נתתי

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

זהו סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ניתן להשיג במשרד המכון בטל: 02:6433605
הפצה ראשית: משה ידם - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

מבייש ומוענה

אם מספר לשון הרע בפני האדם עצמו עד שהתבייש והשתנו פניו, עובר ב'לא תשא עליו חטא', שזו אזהרה שלא לבייש אדם מישראל [אפילו בהוכחה על עבירה]. ואם הלבין פניו ברבים, אין לו חלק לעולם הבא. ואם עשה כן ליתום או אלמנה, אפילו עשירים, עובר באיסור נוסף של 'כל אלמנה ויתום לא תענון'.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"ובחזקתיהם לא תלכו". (ויקרא יח. ג.)

ברייאת ידועה היא במסכת ברכות (דף ז.); אמר רבי שמעאל בן אלישע: פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים וראיתי אכתריאל-ל-ה' צבאות שהוא יושב על כיסא רם ונישא. ואמר לי שמעאל בני ברכני. אמרתי לו; יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך על מידותיך ותתנהג עם בניך במידת הרחמים ותכנס להם לפני משורת הדין, ונענע לי בראשו וקא משמע לן שלא תהא ברכת הדיוט קלה בעיניך".

ושאל אותי בני רבי מיכאל שיחי, לשם מה הוצרך הקב"ה לברכה זו? ובכלל, כיצד העז רבי שמעאל שהוא בשר ודם לברך את בורא העולם, ואף לא ניסה להתחמק מלברך אותו?

וענית לי - לפי שצפה הקב"ה בדורות העתידים לבוא, וראה לפניו את הגלות האחרונה שעם ישראל יהיו שקועים בה, וידע שהיא

הקב"ה מבקש ברכת צדיק

תמשך קרוב לאלפיים שנה בעוונותינו הרבים. וכמוכן שעם ישראל בהיותם פזורים בין העמים בגלויות השונות, לא תמיד הם שומרים על דרך התורה המצוות. פעמים והם מבקשים להדמות לגויים בתרבותם וללמוד מחוקותיהם, ובכך הם עוזבים את התורה הקדושה וזונחים את מצוות ה'. וכמוכן שאז המקטרגים משטינים על ישראל ומידת הדין מתוחה עליהם, ועקב כך ישיגו אותם רעות רבות וצרות.

אולם הקב"ה ארך אפיים הוא ורב חסד, כמו שנאמר (שמות ט"ו ג') "ה' איש מלחמה ה' שמו". אמנם הוא "איש מלחמה", בעל גבורות, אך "ה' שמו", מידת הרחמים מצויה בו.

לכן הקדים הקב"ה רפואה למכה, וביקש מרבי שמעאל בן אלישע לברכו, שיכבשו רחמי את כעסיו ויתנהג עם בניו במידת הרחמים. והקב"ה הבטיח לו שאכן ברכה זו תשכך את כעסו, ומידת הרחמים תגבר על מידת הדין. ואמרו חז"ל שאף הקב"ה בכבודו ובעצמו חוזר על ברכתו של רבי שמעאל מידי יום ביומו, ואומר - יהי רצון שיכבשו רחמי את כעסי ויגולו רחמי על מידותי! והכל כדי להשתיק את המקטרגים המבקשים להשטין על ישראל, על עזבם את תורת ה'.

"ויעש כאשר ציוה ה' את משה". (טו. לד.)

"כשהגיע יום הכיפורים עשה כסדר הזה, ולהגיד שבחו של אהרן שלא היה לובשן לגדולתו, אלא כמקיים גזירת מלך" (רש"י) והלא אדרבה יותר כבוד יש בלבישת בגדי זהב מאשר בגדי לבן, אם כן איזה 'גדולה' יכל למצוא בלבישתם.

אלא, מבאר החתם סופר, שדוקא בבגדי זהב היה מתבייש אהרן, מפני חטא עגל הזהב. לפיכך מצד עצמו הוא היה מעדיף ללבוש ביום הכיפורים בגדי לבן, לבל יתבייש. אמנם הוא לבשם "כאשר ציוה ה'", כמקיים גזירת מלך.

"ושמרתם את חזקתי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם". (ית. ה.)

יסוד נפלא מובא בשם רבי חיים מוולוז'ין: 'וחי בהם' היינו, בתוכם ממש. כי מרגע שעולה על דעתו של אדם לעשות מצוה תיכף נעשה רושם בשמים, אשר ממנו יורד עליו שפע אור וקדושה עליונה, המקיפים אותו ועוזרים לו לגמור ולקיים המצוה. זהו שנתכונו חז"ל באמרם "הבא ליטהר מסייעין אותו מן השמים".

כמו כן אחר שגמר המצוה, שוב גובר ומתחזק אותו אור של קדושה, ומושך את לבו לקיים ולסגל לעצמו מצוות נוספות. כמאמר חז"ל "מצוה גוררת מצוה". כי היות שמוקף הוא בקדושה העליונה, הרי הוא חוסה בצל השכינה המגינה עליו מפני יצר הרע, ואין לו עליו שליטה כלל. ומי שישים אל לבו להתבונן בזאת בשעת עשית המצוה, אכן ירגיש בנפשו, כיצד הוא מסובב ומלובש בקדושה ההיא, ורוח נכון מתחדש בקרבו לקיים רצון בוראו.

"אשר יעשה אותם האדם וחי בהם". כי מאחר שהוא מסובב אז בקדושת המצוה עצמה, הרי הוא חי בתוך המצוה ממש. וזהו אורא דגן עדן אשר זוכה הוא לשבת בו כבר בעולם הזה.

"והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף הטמא"

מן המעיין

לטהור". (כ. כה.)

לכשנתבונן נמצא כי בבהמה הקדימה התורה את הבהמה הטהורה תחילה, ואילו בעוף נאמר "הטמא" תחילה?

בספר "הכתב והקבלה", מטעים את פשר השינוי, משום

שבשני המינים התורה מצביעה על המיעוט שאותו בוררים מן הרוב: בבהמות צריך לברור את הטהורות מן הטמאות, שכן רוב של הבהמות - טמאות הן. ולעומת זאת אצל העופות צריך לברור את הטמאות מן הטהורות, שכן רובם של העופות - טהורים הם.

באור החיים

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"לא תעשוף את רעך ולא תגזל". (יט. יג.)

עוד ירמוז, על דרך אומרים ז"ל, כי בני תורה אין להם פרנסתם בעולם הזה, וכאומרים (ילקוט משלי רמז תתקל"ד) שאמרה תורה מפני מה בני עניים. והטעם הוא, שמעתי טעם נכון משם האר"י ז"ל, כי אין העולם יכול לסבול רוב הטובה אשר תינתן בשביל הצדיקים, לזה אינו משפיע אלא לבינונים, ודרך שם יהיו נזונים בני תורה.

הא למדת שאין העשירים אלא מרוב אשר הוכן להסתפקות הצורך לצדיקים, וצוה ה' לבל יעשוף האדם את ריעו שהוא הצדיק, דכתיב (תהלים קכב ח) למען אחי ורעי, ולא יתן לו את חוקו, וזה עושק מפורסם.

ארזי הלבנון

"השמש" רבי אלעזר אזכרי זצ"ל

לדמותם של חכמי ישראל

מגורי האריז"ל נמנה המקובל הא-להי רבי אלעזר בן משה אזכרי, שהיה ידוע בכינויו "השמש".

רבי אלעזר יליד העיר צפת ומצאצאי

מגורשי ספרד, ינק

את עיקר תורתו מרבי יוסף

סאגיס. הוא נמנה עם ענקי הרוח שהסתופפו באותה תקופה בצפת, ובהם הרדב"ז, רבי שלמה אלקבץ, הרמ"ק, רבי יוסף קארו, רבי חיים ויטאל, האריז"ל ועוד. הגאון חיד"א שמפליג בשבחיו מעיד עליו, כי הוא היה בין הבודדים מגדולי אותו דור, שנסמכו בעת כינון הסמיכה על ידי רבינו יעקב בי רב.

שנים רבות היה רבי אלעזר עובד את השי"ת בהסתור ובהצנע, ותושבי העיר צפת לא ידעו כלל אודותיו ולא הכירו בערך קדושתו וגדלותו בתורה. רבי אלעזר שימש כשמש בית הכנסת, וכך הסתיר את עצמו ואת מעשיו. היחיד שהכיר בערכו היה האר"י הקדוש, שבעיניו הצופיות למרחוק ראה את קדושתו וטהרתו ואת זאת נצר בלבו עד ליום ל"ג בעומר, יום ההילולא של רשב"י הקדוש.

באותה שנה שמחתו של האר"י התרוממה לשרעפי קודש ובעיצומה של השמחה, פתח בריקוד נלהב עם תלמידיו. למעגל הרוקדים, הצטרף יהודי זקן ונשוא פנים שהיה מוכר לאר"י הקדוש ששמח בהופעתו, ויחדיו רקדו השנים ופיזו בשמחת התורה, לפליאת כל בני החבורה.

וכשהשמחה פרצה ועלתה מעלה מעלה, פנה האר"י לרבי אלעזר השמש והזמינו להצטרף לריקוד עם הזקן האלמוני. וכך פיזו ורקד האר"י עם שני שותפיו למחול במשך זמן רב, ופליאת התלמידים גוברת שבעתיים, על פשר הריקוד עם אותו זקן אלמוני שזכה לגילוי חיבה מהאר"י הקדוש.

עם תום הריקודים, בדרך לצפת הרהיב עוז אחד התלמידים ושאל את האר"י, הן אמנם משערים אנו כי הזקן שכב' רקד עמו הנו בר אוריין, אך את הצטרפותו של השמש לריקוד לא זכינו

להבין ולרדת לסוף דעתו של רבינו.

וכאן גילה האר"י את אזני תלמידיו, והעניק לרבי אלעזר אזכרי את פרסומו בעולם: "אם התנא הא-להי רבי שמעון בר יוחאי, ראה צורך לרקוד עם השמש ביחידות, אני הצעיר לא יהיה לכבודי לרקוד יחד עמו?"

ההד האדיר שדברי האר"י קיבלו והפרסום שבא בעקבותיו, הכאיב לרבי אלעזר השמש שכל ימיו הצניע את מעשיו, והוא קיבל עליו את הדין באהבה. את הפרסום שקיבל, מינף וניצל לתועלת הרבים כשהלהיב את הלבבות לאהבת הבורא.

רבי אלעזר ייסד את חבורת "סוכת שלום", שפעלה לעורר את עם ישראל לחזרה בתשובה ולדבקות בה', כפי שהוא מעיד בהקדמה לספרו "ספר חרדים": "ויהי היום אמרנו עת לעשות להשם א-להינו יתברך שהבטיחנו 'הבא לטהר מסייעין אותנו', ואמר 'פתחי לי אחותי רעייתי פתח קטן כשל מחט ואפתח לכם כפתחו של אולם', לכו ונשובה אל ה' בכל עוז וגם נשיב רבים מעוון כאשר צונו יתברך. פה צפת עשינו חברה קדושה קראנו שמה סוכת שלום ורבים מתקבצים לשוב בכל לב מעוון אליו יתברך ולהתחזק במצוותיו לעשותם".

את ספרו המפורסם "חרדים", חיבר רבי אלעזר כחלק ממטרות החבורה להפיץ בעולם יראת שמים. הספר הוא ספר מצוות, המונה את המצוות לפי כל השיטות. הוא מיוסד על הפסוק "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", והמצוות מחולקות בו לפי איברי הגוף.

בעבודתו של אהבה וחיבה עזה היה כרוך רבי אלעזר לארץ הקודש. כך למשל, הוא דחה את ההצעה מטעם הקהילה היהודית העשירה במצרים לכהן בה כרב, למרות המצב הכלכלי הרעוע ששרר באותה עת. הוא העדיף להיוותר בצפת חרף המצוקה והעוני. ביטוי לאהבה זו ניתן למצוא בכתבי קדשו, כמו גם בפיוטים שכתב וביניהם הפיוט המפורסם "דיד נפש".

ציון מצבתו של רבי אלעזר אזכרי זצ"ל, היה ספון וטמון משך מאות שנים. לא מכבר, זכה ר' אליהו בן טובים הצפתי, לחשוף את ציון מצבתו של הצדיק ומחברתו לחיים הגב' מזל טוב ע"ה, שנטמנו בסמיכות לציון האר"י הקדוש. על המצבה נחרט "הקדוש היקר רבי אלעזר שנת ש"ס". שזהו שנת פטירתו של הצדיק.

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לא יהיו חייו כמו בגיהנום, הלך רבי חיים זיע"א עם משמשו לבית הזוג, שם שוחח עם האשה על יחסה הקשה לבעלה, ודיבר על לבה שלא תתנהג אליו בגסות אלא תשפר את יחסה אליו.

כך עשה רבי חיים זיע"א חזר ושוחח על כך פעמים רבות, עם אותה אשה, שכאמור הוא היה תמיד אוהב ורודף שלום. ואמנם, בסופו של דבר נכנסו דבריו הכנים בלבה של האשה. היא החלה להתנהג כיאות לבעלה, ומיני אז ואילך חיה בשלום ובשלווה עם בעלה.

רבי חיים פינטו זיע"א היה מתלמידיו של אהרן הכהן, אוהב שלום ורודף שלום. פעם אחת הגיע לכרך אחד, ושם נודע לו על בני זוג שהשלום לא היה מנת חלקם. האשה מציקה לבעלה על כל צעד ושעל, והבעל, כלל לא מתאונן על מר גורלו, ומקבל את הכל באהבה.

כששמע על כך רבי חיים זיע"א, הוא אמר למשמשו: "צדיק שכזה, מובטח לו שהוא בן עולם הבא". יחד עם זאת, בכדי שבעולם הזה